Mihail Kogălniceanu

Adunări dănțuitoare

Mihail Kogălniceanu

Editura Bestseller

Imagine: Ikoimages/Shutterstock.com

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Adunări dănțuitoare

La nouăsprezece ani ne bucurăm de joc ca de o mare desfătare, dar nu este desfătare în lume care să treacă așa de degrabă la bărbați și așa de târziu la femei. Îmi aduc aminte câteodată, cu o oftare de părere de rău, de vremea ce a trecut așa de iute, în care, a doua zi după un bal, mă sculam la amiazăzi, zicând: bre, bre, cât m-am înglindisit de bine. Și cu o suvenire desfătăcioasă de gânduri, mă uitam la rămășițele strălucitei mele tualete din ziua trecută, ce era împrăștietă în mijlocul odăii: șacșârii cei roșii aruncați pe covor, galbenii papuci dormind pe vatră, ca o mâță ce se încălzește, mănușile aninate de coada unui ibric, cilicul cel globos rostogolit sub pat, și taclitul, a căruia coadă, în ziua trecută, prin coborârea sa până la pământ, făcea mirarea tuturor babelor, ședea învăluit pe un scaun. Nu zic nimic de fermeneaua cea roșie care, aninată pe ușă, sămăna la cununile de pipăruși întinse înaintea casei unui bulgar din Huși. Atunce, niciodată nu mă desfătam pe jumătate; apropierea unui bal îmi deșerta inima de toate micile supărări ce aveam; aș fi luat la joc pe dracul însuși și aș fi sărit de douăzeci de ori pentru un bal la vrun diac de visterie. Dacă dimineața gândirea mea necontenită la joc îmi pricinuia de la loghiotatul dascăl vreo falangă părintească pe talpa picioarelor, sara dimpotrivă, când gazda, încântată de iuțala pasurilor mele, mă făcea de alergam în dreapta și în stânga, spre a pofti la joc toate bătrânețile ce nu jucau, mă socoteam o persoană de mare importență înaintea damelor și uitam foarte degrabă neplăcerile de la școala Trisfetitelor sau a dascălului Gheorghi.

Ah! Acum mă duc la bal numai spre a juca rolul pătimitor de băgător de samă. Picioarele mi se

odihnesc într-un ungher întunecat al sălii și ca un soldat bătrân, invalid, ce-și anină ruginita sabie la căpătâiul său, asemine îmi anin și eu pulpele de bumbac la cerceveaua unei ferești. Căci și eu am lepădat cilicul pentru pălărie și purpuriii șacșâri pentru strâmții pantaloni. Când joc câteodată, mă mișc posomorât ca o cârtiță ce se întoarce. Câteodată iarăși zic o vorbă, două la femeile cele bătrâne, și ele mă împacă câteodată și cu cele tinere. În altele, sunt făcut dintr-un aluat destul de nemulțumitor și puțin însușit spre a face din mine un om căruia-i zicem că esteplăcut.

Plăcut? Ce însemnează acest cuvânt? Un om plăcut, pentru multe femei, este acela care într-un bal joacă totdeauna și nu se odihnește niciodată, jucând deopotrivă cu toate, cu cele frumoase și cu cele urâte, bun, tânăr și de treabă, care face filantropie la mazurcă spre slujba fetelor celor bătrâne și care crede că are vreo îndatorire către gazda ce-l poftește la bal.

Un om plăcut este și acela care face curte mamelor, spre a avea dritul de a face și fetelor, și care are totdeauna două mâini, două picioare și o droșcă la dispoziția damelor care n-au nici trăsură, nici bărbat; care strânge mănușile, apărătorile și basmalele acestor dame, poartă șalul și umbrela lor, le trimite lojii la teatrul francez ca să se mire de frumosul comic al lui Pélier și de țipetele d [emoaze]lei Jenni . Un om plăcut este și acela care își prăpădește banii de câte ori joacă vist cu damele...

Așa-i că-i plăcut acest elegant care spune complimente, ce amirosă la apă de mintă și nu intră niciodată într-o adunare fără să aibă buzunarul plin de confeturi și capul de cimilituri, calamburguri și șarade, ființă premenită a fi pișcat de fetițe și a purta băieții pe genunchi.

La nevoie, omul plăcut spune și câte o istorioară. El este un dobitoc prețios pentru educația tinerelor demoazele și pentru mâncarea

zarzavatelor. El mănâncă multe legume și nu bea nici cafe, nici vutcă, dar știe foarte bine a tăie la fripturi. Omul plăcut se află mai ales între biurgheri sau târgoveți. Am cunoscut până și spițeri care erau foarte plăcuți. Sunt femei care vorbind de acești oameni zic: "Domnul cutare are todeauna o vorbă de râs". În ce colț al spițăriei oare au învățat ei așa frumușele lucruri? Acasta nu știu. Dar glumele lor mă băteau la ureche ca clopotul de la Barnovschi într-o zi de sărbătoare. Mai pune încă și acel râs lancaviu, ce samănă cu muzica broaștelor. Și duhurile frumoase de societate, și jucătorii de șarade în faptă, și, mai ales, acei istorisitori de povești fantastice care totdeauna ți se par un tăciune ce fumegă în vatră, și, în sfârșit, îți pică peste picioare. În vremea când un duh nebun de vârtej și de joc se apucă de toate capetele și picoarele femeiești, omul plăcut, omul mașină, omul ce joacă se face o specialitate, o individualitate, o nevoie; el este neapăratul suarelelor neguțitorești și diecești. Pentru vro câteva pahare de limonadă și de ceai, el își dă cu chirie picoarele; meșteșug prea puțin câștigător, dacă nu vei pune în rândul câștigului bătăturile, reumatismurile și durerile de piept. — Neneacă, zice duduca P. S. ... către maică-sa, trebuie să poftim pe A. M. M. la cea de pe urmă suare a mătușii mele; n-a lipsit măcar la o contredansă. — Vere, să ne aduci cavaleri! Un cavaler care joacă se poruncește ca o înghețată la Felix: el este tovarășul neapărat al scaunelor și al policandrului ce se împrumută din mahala. Apropo de împrumut, am cunoscut un tânăr care, fiind îndatorit de rudele sale să împrumute pentru o nuntă niște argintării și niște scaune, învăța pe de rost numărul scaunelor, cuțitelor și furculițelor scrise în izvod. Cavalerul numai să aibă picioare, mâini, o părere sau o măhală de trup, cu groși posteriori, și să fie înzestrat cu o pereche de pinteni lungi ca sulița uriașului Goliat , este plăcut și poftit la toate

balurile; și damele, care obicinuit șed pe scaun, primesc poftirea lui la un joc cu bucurie și, spre mulțumire, îi aruncă câteodată o căutătură dulce prin niște gene afumate de patruzeci de ani.

Cavalerul are toată voia să ieie între vals și contredansă, din vreme în vreme, câte un posmag. Trebuie să-l vezi pe bietul băiet când își scoate mănușile și-și întinde tremurânda mână pe tabla și, când a luat un posmag fără să răstoarne tablalele, cum se trage înapoi în grămadă, ca un câine ce fuge cu un ciolan în gură. Iată pofta de mâncare a unui cavaler.

Cavalerii ce nu sunt oșteni, care obicinuit se aud de departe, din pricina târâitului săbiei, cavalerii civili, zic, care intră pentru întâiași dată în adunări, poartă neapărat o jiletcă albă, legătura de gât de atlaz neagră și gulerul fracului căptușit cu catife; de abia la al doile sau al treile an a intrării lui în lume, începe a se deprinde cu pălăria-clacă, cu pantaloni collants și cu papuci cu cătărămi de la Miculi . Dar atunce i s-a dus blândețea cea dintâi! Piciorul i se strică. Se ostenește, se odihnește, când joacă alege damele; se depărtează de bătrânețe și de clădării afumate și, jucând, stă la gânduri; îndată ce la un banc farao va lepăda pe o carte un galbăn, este prăpădit, și jocul îi este urât.

Nu ți-oi vorbi nimică de strălucitele baluri ce se da în vremea lui Muruz și a lui Calimah , unde se îndesa cea mai bună societate din Iași.

Balurile de atunce nu sămăna nicidecum cu suarelele de astăzi. Luminația ce se făcea în ogradă și în ulițele de pinpregiur înștiința tot târgul că era bal la cutare și cutare boier. Astăzi, de abia spre încălzirea vizitiilor, doi-trii tăciuni ard la poartă întocmai ca focul din ograda lui Ana și Caiafa . Aceeași pompă întreită era înlăuntrul palatului. Toate strălucea, toate era îndestule. Vinul și laptele curgea, cum zice Scriptura. Gazda ce da balul nu se înjosea la cele mai mici amărunturi ale unei cotredanse; nu o vedeai alergând în dreapta și în

stânga spre a scoate la iveală un vis-ŕ-vis (vizavi) la joc, care se ascundea sub perdelele unei ferești. În mijlocul balului ușile se deschideau ca prin varga unei vrăjitoare nevăzute și o masă desfătăcioasă, ce se înfățoșa ochilor sub strălucitele focuri a mii și mii de lumânări, făcea adevărate tote încântările simțualității răsăritene. Când astăzi ies de la o suare biurgherească de acum, cu gura plină de posmagi și de pudinci făcute în casă de un bucătar țigan, și că-mi aduc aminte de acele nopți strălucite a cărora toate lumânările s-au stins, crez că am visat sărbări din Halima

Balurile cele mari au trecut cu miile lor de lumânări și cu desfătăcioasele mese, dar suarelele dansante trăiesc încă în toată strălucirea, pentru că suareua dansantă este numai și numai a epocii noastre: ea se întinde de la palaturile de pe ulița Copoului până în Armenime și sub Curțile Arse. Boieri, dieci, negustori, toți dau astăzi suarele dansante. Și pentru ce? O suare dansantă se gătește în două ceasuri. O scripcă, o cobză, câteodată și un nai sau o daiere; vro câteva lavițe, patru poponețe într-o odaie mărișoară și suareaua este gata. Pe urmă niște dulcești cu apă, niște posmagi, apă zăhărită și sărată, împodobită cu numele de limonadă, purtate pe tabla, din ceas în ceas. La mijlocul suarelei, zama de ciorbă numită bulion sau ceaiul cu franzelă prăjită își face intrarea triumfală... ș-apoi să mai vezi acolo cincizeci-șaizeci de voinici, jucând ca niște fericiți, asudând sânge și apă la sunetul cobzei. Rămășița șede împrejurul odăii, privește, critică, încuviințează. Alții joacă vist sau preferans, vorbind de câte corăbii au sosit la Galați și cât se vinde chila de grâu și de păpușoi. Deci, toată această lume este un adevărat vinograd , numai că nu-i sărat, alcătuit de pălării de paie și straie negre, de pelerinuri și capele sau turbanuri stacoșii; scriitori pe la secții, vechili pe la divanuri, doftori de dinți și de cai,

spițeri, toți alegători la Eforie, toți cuconi. Cucoanele destul de frumoase, afară de niște figuri de țuțuience a cărora rumeneală, pară de foc, în mijlocul unor fete tinere și frumușele, samănă cu o floare de mac într-un câmp de nu-mă-uita. Bărbații vorbesc necontenit trebi, procesuri, dinți scoși și potcoave găsite la cai morți. De la un capăt al odăiei la celălalt auzi strigătele lor, lucru foarte interesant, te încredințez. Ascuns sub umbra deselor marabouts a unei tinere de șaizeci de ani, îmbrăcată în rochie de atlaz albă, cu cordele pempe, cercetez și privesc. Iartă-mi vro câteva portreturi.

Dintâi acea tânără persoană a căreia cap este încărcat cu un braț de flori și de spicuri poleite, ca zeița Ceres ; fată mare cu pielița palidă și cu zâmbirea netocească, care la vârsta de optsprezece ani a ieșit din pansion, unde a câștigat toate premiile clasei sale. Ea a fost micul Fenix din Târgul Cucului; ea deține destul de bine muzica, zugrăvește înfricoșat trupuri goale; cu toate aceste, talentul său cel mai frumos este că are douăzeci mii galbeni zestre. La ochii mă-sei, acea femeie groasă, rumănă, cu părul bălai, cu rochie de catife alb-albastră și care samănă că mulțumește cu atâta grație acelor ce-i poftesc fata, Celestina este o minune. Dacă mama și fata intră într-un salon, Celestina intră totdeauna dintâi; la Socola sau la Copou trebuie ca Celestina, gătită ca păpușa de la fereastra lui Miculi, să se așeze totdeauna în mijlocul aleilor și să-și arate dosul pentru ca s-o vadă mai bine trecătorii; la teatru, ea se pune tetdeauna în fața lojii. Dacă cineva o roagă să cânte o romanță, maică-sa își ia basmaua și face sămn să tacă toți; ea strigă cât poate: "Îi s-o auziți cum cântă, că un înger!" Celestina se pune la piano; atunce, biata femeie, nemaiputându-se stăpâni, se scoală de pe scaun și șede în picioare dinapoia scaunului fetei sale, bate tactul, o întovărășește cu jumătate de glas; apoi ochii i se

umezesc de lacrimi; are nevoie să plângă, plânge. Dacă cineva bate din palme sau zice brava, bravissima, ea-și aruncă brațele împrejurul gâtului Celestinei; biata neneacă crapă mai-mai de bucurie și de... grăsime. Mâine vei vedea-o că se duce să facă vizite spre a avea plăcerea de a povesti în toate casele izbândele fetei sale.

Cealaltă, îmbrăcată cu rochie pempe, care joacă sau mai bine care sare cu atâta plăcere, ai căreia groși obraji sunt așa de rumeni, care râde necontenit, care purcede înaintea tactului și-și împinge cavalerul când stă pe gânduri, este una dintr-acele căria-i zicem că este o fată bună. Ea se îndoapă cu posmagi și cu zaharicale, cu primejdie de a-și strica stomacul; vorbește cu gura plină și-și varsă șampanie pe rochie; povestește cavalerilor săi festile și șiriclicurile ce a făcut la pansion; bufnește de râs când le vorbește și-i strânge de mână când joacă. Întreab-o dacă-i place jocul și ți-a răspunde că se înglendisește frumușel, franțuzește: je m'amuse joliment; jumătate tip de grizetă, boboc rumân de trandafir din mahalaua Muntenimii. În fața ei, și spre a face contrast negreșit, pentru că în toate trebuie contrasturi, miară-te de muza biurgherească din Păscărie, împinsă încoace și încolo, cu o rochie largă, albastră, presurată cu stele de argint, cu capul ridicat, trupul înapoiet, aruncând căutături dulci, suspinând și vorbindu-și singură, având totdeauna chipul ca când s-ar trezi din vis, răspunzând stropșit la toate întrebările ce faci, vorbind buziș despre zugrăveală și despre poezie, citând pe Lamartine și pe Eliad , pe Victor Hugo și pe Negruzzi, pe doamna Tastu și pe doamna Samboteanca , și neuitând mai ales să-ți spuie că a fost la cea întâi reprezentație a pieselor Le fort l'evęque și Un de plus și că la cel de pe urmă examen de la pansionul S. a descoperit o greșală în cuvântul dăscălașului nemțesc. Ea este totdeauna rău încălțată și degetele-i sunt pline de cerneală.

Soră-sa Indiana este un volcan ce fumegă pe gunoiul râpei Privighițoaiei; tânără artistă de cea mai mare nădejde, ce se gătește la cap ŕ la Ninon , cu o feronieră pe frunte; când se îmbracă ca o jucătoare pe frânghie, când se învălește într-o tunică ateniană; când cântă, își întoarce glasul în rulade, se pune ca doamna Malibran și vorbește totdeauna cu un accent italian ce samănă limbii vorbite în șatrele de pe șesul Bahluiului. Vezi încă și acea mare palidă, ce se uită la cavalerii cei frumușei cu ochi murinzi; ea șede în toate zilele trei ceasuri în feredeu, mistuiește dimineața câte un roman și sara se îmbată de amor la melodramele teatrului francez. Dă-mi voie să nu-ți vorbesc de demuazela de cincisprezece ani, demuazelă clasică a balului, silită să joace cu toți țâncii și pișcarii ce se află la suare și care-ți răspunde cu grație la toate întrebările ce-i faci cuvintele franțuzești ce a învățat la pansion:

— Oui, monsieur. — Non, monsieur. — Monsieur, vous ętes bien bon. — Monsieur, je ne sais pas ... Vorbire tare înfelurită și cu totul plăcută.

Nu ți-oi vorbi nici de cochetele cele mici de șapte ani, pe care nenecele lor le îmbracă cu rochii scobite la gât și le duc în suarele cu condiție că n-or dormi pe scaun, c-or fi cuminte, că n-or cere zaharicale.

Nici de mii alte specialități femeiești, ce se găsesc mai în toate suarelele dansante.

Spre pildă:

Femeile măritate care iubesc a șugui cu holteii.

Acele care la vârstă de patruzeci și cinci de ani poartă-n sân un cap de cuc, ca să rămâie totdeauna tinere și drăgălașe.

Acele care-și întreabă necontenit cavalerii.

Acele care zic: soțul meu este la Eforie.

Acele a cărora bărbat este căpitan de târg sau vătav de șalgăi.

Acele care amirosă a livant și poartă gulere cu

falduri, când au un gât slab și lung ca al cucoarelor.

Sau scurteicele cu ochi boldiți ca ai racului, numai în proporția ochilor de bou expresia omerică.

Sau ghemurile de grăsime, încărcate de diamanturi, care sar sub policandru ca un balon, asudă de la cap la picioare și zic necontenit: "Este de mirat! nu-s ostenită nicidecum; aș juca toată noaptea fără să mă ostenesc."

Și femeile sulemenite care joacă, peste patruzeci de ani. Și fetele de treizeci de ani, care nu mai joacă... decât ca să facă plăcere altora.

Mai ales, să te ferească sfântul înger de gazdele care vin de te apucă pân' și din odaia cărților.

— Ei bine! Ce! Nu joci? Faci tare rău. Sau încă:

— Domnule Plete-lungi, trebuie un vizavi. Ai bunătate de poftește pe cucoana cea cu rochie roșie și cu turban alb, care n-a jucat încă nicidecum în astă-sară. Of! Of! Să te ferească Dumnezeu de damele cu rochii roșii, cărora trebuie să le faci pomană o contredansă. "De foc, de sabie, de rochii roșii, de războiul între noi, de turbane albe, de ciumă, de Ali Tebeli pașă de Ianina". Ziceam încet aceste cucernice cuvinte, când, cu colțul ochiului, zării pe gazda casei ce venea spre mine. Făcui ca corăbierii când văd că se ridică o furtună, mă trăsei spre liman, coborâi velele și mă pusei în siguranție în ietac, unde erau așezate mesele de joc. Un foc bun ardea în sobă și în odaie era un aer mai curat decât în sala danțului. Mă uitam la patru portreturi urâte și rele, puse în cadruri frumoase; lucru ce mă făcu să gândesc la femeile cele bătrâne, care se culcă în crivaturi negre și se acoper cu o catife neagră, pentru ca cu atâta mai mult să se vadă albeața obrazului. În vreme ce făceam asămine fiziologice gândiri: "La banc, la banc!" strigă unul din giucători. "Binecuvântat fie numele Domnului", zisei, apropiindu-mă de masă; aruncai un iermelic. — Cât pui pe carte?

— Iermelicul întreg.

— Nu se primește mai mult de cincizeci parale pe carte! Atunce mă uitai și văzui că tot bancul era de o rubie tăietă și de un sorocovăț și jumătate borteliți și că toți jucătorii pontarisea cu câte un puișor. În viața mea nu m-am aflat în fața unei figuri de bancher așa de nemulțumitoare. El ținea cărțile ca un armășel sabia înaintea porții temniței.
— O, ce joc înfricoșat! strigă un gros și gogoman vechil care se îngrășase pe la divanuri cu punga mai-marilor gogomani ce-l însărcinau cu pricinile lor. Adu-ți aminte că era în banc o rubie și un sorocovăț și jumătate. Momița mea de bancher, care avea, cum se vedea, darul prevederii, câștiga necontenit. Iermelicul se duse, și altul, și altul. De la bătrâni nu-și aducea aminte cineva să fi văzut în casa acea atâția bani pe masă — și în buzunare.

— Gazda mi-a spus acum că ar dori să nu se joace atâția bani în casa ei, îmi zise la ureche un prieten al casei cu ochelari albaștri, care, cum se vedea, era unit cu bancherul...

— Ei bine, îi răspund, ș-apoi?

— Apoi, îmi zice, ceva mirându-se, fă ce-ți place; de acum nu-mi pasă. Mi-am împlinit însărcinarea.

— Dacă gazda socotește că jucăm prea scump, zice momița de bancher, puindu-și în buzunar iermelicii mei, basta, nu vreau să zică că-s jucăuș sau șuler!

— Nici eu, zice altul.

— A! Iată galopul, strigă un al treile, și rămăsei singur la masă, în primejdie că, după ce am prăpădit, apoi să fiu silit de slugi să plătesc și cărțile.

Norocire că cei cu galopul intrară în ietac. Toate fetele săreau pline de bucurie. Șirul trecu repede dinaintea mea și intră într-o tindă strâmtă și întunecoasă ce ducea la... bucătărie.

— Dumnezeule! strigă stăpâna casei, sărind de pe scaun, mi-au stricat ceștile.

În adevăr, auzisem un mare huiet. Ana, grasa bucătăriță, venea în liniște prin tindă cu o tabla plină de cești cu ceai, și dănțuitorii o împinseră așa de frumos, încât, fără voia ei, făcu un pas franțuzesc vestit, numit rond de jambe vertical , așa de răpide, încât tablaua și ceștile zburară în bucăți.

— Nu-i nimică, nu-i nimică, rezicea un sfert de ceas pe urmă gazda, care ieșea roșie ca sfecla din tindă.

— Cu toate aceste, Ana a avut un galop frumușel, îmi zice un vecin încântat să facă un calamburg, și nu m-aș mira dacă mâine biata fată n-a fi silită să plătească ceștile.

— Dacă-i așa, am gând să fac o subscripție în folosul ei. Cum îmi căutam șapca, bancherul ce-mi luase paralele s-a apropiet de mine.

— Cum, te duci, domnule?

— Mă culc totdeauna devreme. — Ai, fii-mi vizavi pentru viitoarea...

— Cu neputință, sunt ostenit.

— Dar n-ai jucat.

— Pardon... la începutul suarelei.

— Așa este... două contredanse, cu fata doamnei A... și cu demoazela Celestina... — Ești prea bun, domnule, că mi-ai numărat contredansele.

— O, nu le-am numărat eu, mon cher, dar sărdăreasa A..., gazda însăși, care-mi zice dineoară: "Ce! căpitanul nu joacă, oare-i bolnav? A jucat numai două contredanse"... Ŕ propos, trebuie să câștigi la banc? — În adevăr, ești curioz să-mi faci o asăminea întrebare, după ce mi-ai luat toți banii. — Cum, ai prăpădit? Îmi pare foarte rău, parole d'honneur ... Ei bine, mon cher, crezi poate că câștig mult... am pierdut patruzeci de parale, în adevăr. Sunt totdeauna nenorocit la cărți. — Domnule, am cinste să-ți poftesc noapte bună. Fui silit să rămân încă jumătate de ceas, ca să-mi aflu mantaua, ce o găsii, în sfârșit, adormită ca o momâie în mijlocul unei mari piramide de blane și

de salopuri. Într-un colț al tindei, mă făcui că nu vedeam pe un fashionable de mauvais ton — unul dintr-acei păpușeri ce-i întâlnești pe uliță și prin cafenele, cu plete lungi până la coate, cu barbă de țap, cu doi coți de postav roșu legați la gât, cu jiletcă galbănă ŕ la republicaine

cu o manta liliachie, scurtă până la genunchi —, mă făcui, zic, că nu-l vedeam cum își punea colțuni de bumbac albastru peste colțunii de mătase. Jos, slugile dormeau. Fui silit să-mi deschid singur poarta. La ușă nu era nici o droșcă. Ulița era deșartă și tăcută. Fânarele aruncau o lumină palidă și slabă. Iașii sămănau ca o biserică mare, vazută la lumina crepusculului. Ajunsei acasă pe jos și dormii bine.

— Vii tare târziu, zisei a doua zi femeii care-mi făcea în toate zilele patul.

— Apoi, cuconașule, mă rog să mă ierți. Vezi c-am făcut astănoapte câșlegile, și asta se-ntâmplă numai o dată în an.

— Te-ai veselit bine?

— Ca o împărătească. Slugile boierului Curcă au avut voie să deie o horă și am fost poftită și eu. Era într-o odaie mare în beci, unde am jucat toată noaptea. Era o mare adunare și tare frumos. Bărbieri, cojocari, croitori, bacali, tot oameni de treabă și cu stare. Boierul Curcă a dăruit pentru masă șaizeci lei, și, pentru ce-a mai trebuit, au plătit slugile. Am jucat până dimineață, când s-au stins lumânările, și de aceea te rog să-mi dai iertare dac-am venit așa de târziu.

— Nu-i nimică, jupânească; și eu am petrecut noaptea la un bal.

— A! Dumneavoastră sunteți boieri; a trebuit să fie tare frumos. "Hm! zisei în mine, pișcându-mi buzele, dacă vrodată voi scrie istoria sărdăresei A... nu voi da-o s-o citească jupâneasa din casă".

Table of Contents

Adunări dănțuitoare

Table of Contents

Adunări dănțuitoare 2